

ἤθελεν αὐτὴ τοὺς μεταφέρει εἰς τὸ εἶδωλον τῆς ψυχῆς μου· ἀλλ' ἡ αὖρα ἐν τῇ ἀληθικῇ αὐτῆς πορείᾳ, ἐλησμονεῖ τὴν παραγγελίαν μου καὶ ἡ Λεωνία μὲ κατηγορεῖ σιωπηλῶς ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς. Εἶτα ὑπῆγον εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅπου μ' ἐδέχθησαν, ὡς τὸν ἄσωτον υἱόν. Ὅταν διηγήθην τὸ συμβάν τοῦ ταξιδίου μου, τοσοῦτω μᾶλλον μ' ἐξώρισαν νὰ μὴ τοὺς ἐγκαταλείψω πλέον. Ὁ Πατὴρ μου, ὢν γέρον πλέον, εἶχεν ἀνάγκην τῶν φροντίδων μου· δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀποποιηθῶ τὴν ὑστάτην ταύτην ἱκανοποίησιν. Εἶχε λοιπὸν ἀποφασισθῇ νὰ μείνω ἓνα μῆνα ἐν τῇ οἰκογενεῇ μου καὶ μετὰ ταῦτα ν' ἀναχωρήσω. Ἀλλὰ, φεῦ! ἡ εἰμαρμένη δὲν εἶχεν ἀποφασίσει οὕτω. *Sic fata non voluere.* Συνήντησα θελητικὴν νεανίδα καὶ βαθμηδὸν ἡ ἀνάμνησις τῆς Λεωνίας ἐξηλείφεται· ὁ ἔρωσ εἶναι τοσοῦτον φυσικὸς καὶ τοσοῦτον κατεπειγόντως καταλαμβάνεται ὑπὸ τούτου ἡ νεαρὰ καρδιά, ὥστε προσκολλᾶται εἰς τὴν πρώτην ρομαντικὴν νύμφην, ἣτις τῷ ὑπομειδῇ. Ἐν τούτοις ἡ ἐπὶ κλησις τῆς Λεωνίας μ' ἐτάραττε, σκυθρωπότης καὶ τύφεις συνειδήσεως μὲ κατελάνθανον. εἶχον ὁμώσει νὰ ἐπανέλθω.

Δ'.

Τὸ δεῦτερον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐπανόδου μου δὲν εἶχεν ἀκόμῃ συμπληρωθῇ, ὅτε ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς Λεωνίας, περιέχουσιν τὰ ἐξῆς.

«Ἡλπισα, κύριε, εἰς τὴν εὐλικρίνειαν ὑμῶν· ἀλλ' ἠπατήθην. Ὁ πατὴρ μου εἶχεν ἀποφασίσει νὰ σᾶς δεχθῇ διὰ γαμβρόν του, ἀλλ' ὑμεῖς δὲν ἤλθατε. Ἦδη ὅτε πᾶσα ἐλπίς ἐπιγείου εὐτυχίας μοι ἀνηρπάγη, θὰ εὐχωμαι αἰωνίως εἰς τὸ μοναστήριον τῆς Ἀγίας Ἀννης. Ἐπὶ τῆς φιλίας τοῦ κόσμου, ὃν ἀρτίως ἐγκατέλειψα, ἀπηύθυνα εὐχὰς εἰς τὸν οὐρανὸν διὰ τὴν εὐτυχίαν σας. Ὑγιαίνε δια παντός.

Λεωνία F . . . »

Εἰς τὸν δέκατον ὄγδον αἰῶνα, οἱ ποιηταὶ ἤθελον κάμει ἐλεγείον, τὴν ἱπποτικὴν ταύτην πίστιν ἔχον θέμα. Ἀλλὰ σήμερον, ἐν ἔτει 1855 πολλοὶ θέλουσιν εἶπει, «Διατί δὲν ὑπανδρεύετο μετὰ τοῦ σὶρ Βίλλιαμ Τόρρις; ἤθελεν εἶσθαι πλουσία καὶ εὐτυχής. Οὕτω καὶ οἱ οἰκονομολόγοι τῆς ἐποχῆς μας ἤθελον συλλογισθῇ.

ὦ καιροί! ὦ ἦθη!

Γ. Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Ἡ ἀληθὴς ἱκανότης, ἡ ἀληθὴς μεγαλοφυΐα φέρει ἀπλότητα τινα, ἣτις καθίστησιν αὐτὴν ἥττον ἀνήσυχον, ἥττον θορυβώδη, ἥττον σπεύδουσιν νὰ ἀναφνῇ, παρὰ μία φαινομένη καὶ ψευδὴς ἱκανότης, τὴν ὁποῖαν ἐκλαμβάνομεν ὡς ἀγαθὴν, καὶ ἣτις δὲν εἶναι εἰμὴ μάταιος ζῆλος ἐπιδείξεως, ἀνευ μέσων πρὸς ἐπιτυχίαν. Ὁ μὲν ἀκούει ἤχον τυμπάνου καὶ θέλει νὰ γαίνη στρατηγός· ὁ δὲ βλέπει νὰ οἰκοδομῶσι καὶ νομίζει ἑαυτὸν ἀρχιτέκτονα.

Ἡ καλαισθησία ἀγαπᾷ νὰ δημιουργῇ καὶ νὰ δίδῃ μόνῃ τὴν ἀξίαν εἰς τὰ πράγματα. Ὅσον ὁ νόμος τοῦ συρμοῦ εἶναι ἀσταθὴς καὶ καταστρεπτικὸς, τόσον ὁ τῆς καλαισθησίας εἶναι οἰκονόμος καὶ διαρκής.

Τὸ ὑποτρέφον κατ' ἐξοχὴν τὰς φωνασκίας καὶ τοὺς κλαθυρισμούς τῶν παιδῶν, εἶναι ἡ προσοχή τὴν ὁποῖαν τοῖς παρέχομεν, εἴτε ὑποχωροῦντες εἰς τὰς ἀπαιτήσεις των, εἴτε ἀντιλέγοντες. Παλάκις δὲ, ὅπως κλαίωσιν ὁλόκληρον ἡμέραν, ἀρκεῖ μόνον νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι δὲν θέλομεν νὰ κλαίωσι.

J. J. ROYSEAY.

Ἐὰν παπὲ ἡ ματαιοδοξία κατέστησέ τινα εὐτυχὴ ἐπὶ τῆς γῆς, βεβαιοτάτα ὁ εὐτυχὴς ἐκεῖνος θὰ ἦτο μωρός.

Προτιμώτερον νὰ ἀρνηθῇ τις τὴν εὐγένειαν παρὰ τὴν ἀρετήν· ἡ σύζυγος ἐνὸς ἀνθρακέως εἶναι πολλῶ ἀξιοσεβαστωτέρα τῆς ἐταίρας ἐνὸς ἡγεμόνας.

«Α! κοινὴ γνώμη! πόσον δυσφόρητος καὶ δυστίμακτος εἶναι ὁ ζυγός σου! πάντοτε μᾶς φέρεις εἰς τὴν ἀδικίαν. Τὸ παρελθὸν ἀγαθὸν

λησμονεῖτε διὰ τοῦ παρόντος κακοῦ· τὸ παρελθὸν καλὸν διατὶ νὰ μὴ ἐξέλφεται δι' οὐδενὸς καλοῦ;

ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ.

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚΦΩΝΗΘΕΝΤΕΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

ΑΡΙΣΤ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ (α)

Ἡ μέθη τῆς νεανικῆς χαρᾶς μετριασθήτω
καὶ κατασταίλατε μικρὸν τὴν εὐγενῆ ὁρμήν.
Μαρμάρου στήλη πρὸ ὑμῶν λευκή· τὸ βῆμα στήτω
καὶ κλίνετε τὴν κεφαλὴν ἐδῶ ἐπὶ στιγμὴν.

Κυπριανός! Βαθύγλυπτον ἰδοὺ τὸ ὄνομά σου.
Καὶ ἦτο γεννεᾶς πατήρ, διδάσκαλός μας ἦτο.
Δέν ἀντηχεῖ εἰς τὰς ψυχὰς ὑμῶν τὸ διδαγμὰ του,
ὥς ὅτε τῆς παιδρᾶς ὑμῶν νεότητος ἦγεῖτο;

Ὡς ὅτε ἡ φωνὴ αὐτοῦ, φωνὴ τῆς ἱστορίας,
τὸ παρελθὸν ἐνώπιον ὑμῶν ζωογονοῦσα,
αἰώνων βίον εἰς στιγμὰς ἀπέδιδε βραχείας
τὰς ἀρετάς, τὴν εὐκλειαν προγόνων ἐξυμνοῦσα;

Καθηγεμὼν νεότητος αὐτῷ ἐμπιστευθείσης,
πραῶς, ἀλλ' ἅμα αὐστηρῶς, ὡς μητρικῆς θωπείας

(*) Ὡς γνωστὸν, ὁ φιλολογικὸς σύλλογος «Παρνασσὸς» ἐξήφισε τὴν ἀναλώματι αὐτοῦ ἀνέγερσιν μνημείου ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ γυμνασιάρχου Κυπριανοῦ, εὐτιμὸς πλεῖστα τῶν μελῶν ἐχρημάτισε μαθηταὶ τοῦ μακαρίτου. Τὴν 2ην Ἀπριλίου, ἡμέραν κυριακὴν, σὺμπας ὁ σύλλογος ἐπορεύθη εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἐν μακαρίῳ τῇ λήξει σοφοῦ Γυμνασιάρχου, ἐξεφώνησεν, τῇ ἐντολῇ τοῦ συλλόγου, ὁ μὲν πρόεδρος αὐτοῦ σχετικὸν λόγον, ὁ δὲ γνωστὸς ποιητὴς κ. Ἰω. Καμπούρουγλου τὸ ἐνωτέρω ἀξιόλογον ποίημα, ὅπερ οὐκ ὀλίγον συνεκίνησε τοὺς πολλοὺς ἐν τῷ νεκροταφεῖῳ παρευρεθέντας εἰς τὴν συγκινητικὴν εἰσαγγελίαν.

Σημ. Ἰλίουσού.

γλυκότης μετὰ πατρικῆς στοργῆς συνενωθείσης,
ἐξήγειρε τὸ φρόνημα θερμαίνων τὰς καρδίας.

Καὶ ἀληθῆ αἰσθήματα Ἑλληνικὰ ἐμπνέων,
ὑπὸ ἡλίου θαλπωρὴν προγονικῶν γραμμάτων,
ἐμέτρει κάθε βῆμά του μ' ἓνα παλμὸν γενναῖον
κ' ἐδῶρει κόθους εὐγενεῖς, τοὺς κόθους αὐτοῦ πλάττων.

Εἰς τοῦ παρόντος τὸ στενὸν ἐκεῖνος ἐπροκάλει
τὸν ἀπειλοῦντα ξενισμὸν, ὅστις τὸ πᾶν θὰ φθείρῃ
τῶν ἐρειπίων μας αὐτῶν ἀρνούμενος τὰ κάλλη
καὶ ἀβεδαίου μέλλοντος τροπαῖα θὰ ἐγείρῃ.

Ἄλλ' ἡγωνίσθη κατ' αὐτοῦ ὁ μύστης τῆς σοφίας,
ἦν μυριάστερον ἡμῖν κατέλειπεν ὁ δῶν
ἀρχαῖος Ἕλλην, ἡλῖος περιφανοῦς πορείας,
—Τὴν νύκτα λάμπει ἡ πληθὺς ἀστέρων οὐρανίων.—

Ὁ μελετῶν τὴν Ὅμηρον, τὸν Πλάτωνα λατρεύων
καὶ νύκτας ὅλας ἐπ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν του κλίνων,
ἀγῶν' ἀνέλαβε βαρὺν ἐλπίζων καὶ πιστεύων,
καὶ ἔπασσε «πειθόμενος τοῖς ῥήμασιν ἐκείνων».

Ἰδοὺ τί αἱ μαρμάριναι ἐκαῖναι λέξεις ψάλλουν,
Ἐλπὶδα εἰς τὰ στήθη μας παρέχουσαι θερμὴν.
Τοῦ μέλλοντος οἱ στέφανοι ἐπὶ μνημείων θάλλουν.
Ὡ! κλίνετε τὴν κεφαλὴν ἐδῶ ἐπὶ στιγμὴν.

Ὅστις πρὸ τάφων σταματᾷ παρελθουσῶν ἐλπίδων
καὶ προσλαμβάνει ὁδηγὸν πολῦτιμον νεκρὸν,
ἐκεῖνος βαίνει ἀσφαλῶς, ἐκεῖνον μόνον εἶδον
μὲ βῆμα βαίνοντα βραδύ, ἀλλ' ὄχι σφαλερόν.

Τὰ μνήματα χαράττουσι τῶν ζώντων τὴν πορείαν,
καὶ πᾶς νεκρὸς, διδάσκαλος ἐμπρὸς μας ἀναστῇ.
Ζωογονεῖ τὴν ἀρετὴν, μαστίζει τὴν κακίαν,
τὸ μεγαλεῖον ταπεινοῦ, τὸ αἰσθημ' ἀνοφοῦ.

Ὡ θάνατε, ὦ τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου παραστάτα,
ὦ θαυροφόρε ὁδηγὲ τῆς πλάνης τῶν θνητῶν,
ὁδοιπορούντων ἐν νυκτὶ, ὦ κεραυνὲ προστάτα,
δεικνύων μὲ τὴν λάμψιν σου τὸν δρόμον προαυτῶν,

Μὴ τὸν νεκρὸν σου, μὴ φθονῇς, ἂν ἔλαβας δυνάμεις
τὴν εὐελπιν ἀνάμνησιν αὐτοῦ νὰ ἐξομνήσω,
ἀπὸ τοῦ χώματος νεκροῦ μετὰ δειλῆς παλάμης.
ἂν ἄνθῃ ἐδρεψα, μ' αὐτὰ τὸ μέλλον νὰ κοσμήσω.